

Sygn. akt II Ka 379/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Paulina Jarczak

po rozpoznaniu w dniach 11 lipca 2022r. i 2 sierpnia 2022 r.

sprawy **M. G. oskarżonego z art. 216 § 1 kk, art. 157 § 2 kk, K. G. oskarżonego z art. 157 § 2 kk i R. W. (1) oskarżonego z art.157 § 2 kk**

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonych i pełnomocników oskarżycieli prywatnych

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 30 marca 2022 r. sygn. akt II K 842/19

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od M. G. 100 złotych, K. G. 80 złotych i od R. W. (1) 100 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 379/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 marca 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 842/19;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		R. W. (1)	<p>Pomiędzy oskarżonymi toczyły się postępowania karne w Sądzie Rejonowym w Łukowie oraz Prokuraturze Rejonowej w Łukowie.</p> <p>Pierwsze z nich również dotyczyło zdarzenia stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania i dotyczyło wzajemnego ubliżania sobie przez podsądnych. Ci występowali w tej samej konfiguracji ról procesowych.</p> <p>W drugim postępowaniu M. i K. G. występowali</p>	<p>Akta sprawy Sądu Rejonowego w Łukowie, sygn. II K 82/19;</p> <p>Akta postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Łukowie, sygn. PR DS. 373.2019</p>	

			w charakterze pokrzywdzonych. Postępowanie przygotowawcze zostało umorzone.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Akta sprawy Sądu Rejonowego w Łukowie, sygn. II K 82/19;	Dowody, choć w pełni wiarygodne, to okazały się nie mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

	Akta postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w Łukowie, sygn. PR DS. 373.2019;
--	--

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja pełnomocnika/ obrońcy R. W. (1):</p> <p>naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wobec:</p> <p>a) uznania za wiarygodne wyjaśnień M. G. i wyjaśnień K. G. odnośnie doznania przez nich obrażeń ciała, które miały zostać spowodowane przez R. W. (2), w sytuacji gdy wyjaśnienia te są wewnętrznie sprzeczne, niespójne, niezgodne z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, M. G. stwierdził, że nie wie o co jest konflikt pomiędzy jego rodziną a rodziną W., nie pamięta jakie miał obrażenia, gdyż nie jest lekarzem, stwierdził ponadto że miał skruszony ząb, który to sam mu się doszlifował, K. G. stwierdził, że był bity przed przyjściem syna, jak był załatwiony to bity był syn oraz jak W. zobaczyli, że u nich jest karetka to tylko</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niasadny</p>

dlatego również udali się na SOR, raz twierdził że zdarzenie miało miejsce u niego na posesji, później mówi „pod miejscem granicy”, przy czym podkreślić należy, iż cała sytuacja sprowokowana została zachowaniem K. G. i jego rodziny, bowiem to oni powyrywali drewniane słupki znajdujące się na punktach granicznych nieruchomości, a następnie po wymianie zdań K. G. uderzył pięścią w twarz R. W. (2),

b) uznania za niewiarygodne wyjaśnień R. W. (2) w części, w której stwierdził on, że mogło dojść z jego strony do uderzenia M. G. i K. G., ale jedynie w samoobronie, gdyż w ocenie Sądu doszło do celowych uderzeń, w sytuacji gdy jak wynika z wyjaśnień R. W. (2) pierwszy uderzył go w twarz K. G., który sprowokował całe zajście, następnie M. G. kopnął go w okolicę żeber, on zaczął się bronić, sytuacja była bardzo dynamiczna, był pod wpływem silnego stresu, był opluwany i znieważany,

c) uznania, iż do zeznań L. W. należy podchodzić z dużą dozą ostrożności, bowiem w toku niniejszego postępowania stwierdził, że widział jak M. G. kopnął R. W. (2), a K. G. uderzył R. W. (2) pięścią, w sytuacji gdy złożone przez niego zeznania korespondują z wyjaśnieniami złożonymi przez R. W. (2) oraz zeznaniami złożonymi przez H. W., opisał dokładnie doznane przez R. W. (2) obrażenia, widział z oddali w jaki sposób były oddawane ciosy oraz jak R. W. (2) broniąc się machał rękami, świadek jest osobą starszą i relacjonując zdarzenie bezpośrednio po jego zaistnieniu był bardzo zestresowany, zaangażowany emocjonalnie w konflikt w związku z

czym mógł nie podawać wszystkich szczegółów,

d) uznania zeznań H. G. (1) za wiarygodne w części w której stwierdziła, że pomiędzy mężczyznami doszło do szarpaniny podczas której K. G. i M. G. doznali obrażeń ciała, rzekomo widziała ona jak R. W. (2) uderzył pięścią w twarz jej męża K. G., a następnie syna M. G., w sytuacji gdy jak zeznała następnie cała sytuacja trwała kilka sekund, do agresji miała prowokować H. W., natomiast H. W. nie widziała momentu zadawania ciosów, H. G. (1) stwierdziła ponadto, że mąż i syn mieli na koszulkach krew, mimo, że ona nie przywiązywała wagi do ubrań, później natomiast zeznała, że u męża na ubraniu na pewno coś tam było, u męża na ubraniu krwi nie widziała,

e) uznania za wiarygodne zeznań J. Ś. i A. G. w części, w której stwierdzili, iż widzieli u K. G. spuchniętą wargę ust, u M. G. spuchnięty i zakrwawiony nos, natomiast u R. W. (2) nie było widocznych obrażeń ciała, w sytuacji gdy J. Ś. zeznał, że ktoś tam miał widoczne obrażenia ale kto i z jakiej rodziny tego nie pamięta, w trakcie interwencji każda ze stron była już w domu i tam czynione były ustalenia, A. G. zeznała, że na ubraniach nie jestem w stanie powiedzieć czy panowie G. lub W. mieli ślady krwi, nie pamięta czy widziała krew; która to w ten sposób dowolnie dokonana ocena zgromadzonego materiału dowodowego, doprowadziła do błędnego ustalenia stanu faktycznego, polegającego na uznaniu przez Sąd, iż R. W. (2) w dniu 16 lutego 2019 r. w miejscowości S. kilkukrotnie uderzył pięścią w twarz oraz

kopnął M. G. powodując u niego obrażenia ciała w postaci otarć naskórka, powierzchownego urazu głowy, a tym samym spowodowanie naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwające nie dłużej niż 7 dni oraz w dniu 16 lutego 2019 r. w miejscowości S. kilkukrotnie uderzył pięścią w twarz K. G. powodując u niego obrażenia ciała w postaci otarć naskórka, rozcięcia górnej wargi, ukruszenia siekacza górnego prawego, stłuczenia skroni prawej oraz stłuczenia dłoni lewej, a tym samym spowodowanie naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwające nie dłużej niż 7 dni, w sytuacji w której prawidłowa ocena dowodów, skłania do uznania, iż R. W. (2) bronił się tylko przed agresją oskarżonych G., na co wskazuje między innymi fakt, że to właśnie te osoby przybiegły w miejsce w którym rozgrywało się zdarzenie z agresywnym nastawieniem względem R. W. (2) i z widocznymi wrogimi zamiarami, co stanowi, iż to oni jako pierwsi dopuścili się aktu agresji, wobec czego R. W. (2) musiał się bronić, co z kolei winno skłonić sąd do potraktowania jego zachowania jako kontratywu obrony koniecznej;

***Apelacja pełnomocnika/
obrońcy M. i K. G.:***

obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 7 kpk, 410 kpk, poprzez nienależytą ocenę wyjaśnień R. W. (2) oraz zeznań świadka L. W. i przyznanie im waloru wiarygodności w części pomimo licznych sprzeczności zawartych tak w treści tych wyjaśnień i zeznań,

	<p>jak również zachodzących pomiędzy nimi a pozostałym materiałem dowodowym;</p> <p>2. art. 7 kpk, 410 kpk, poprzez nienależytą ocenę dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonych K. G. i M. G. oraz zeznań H. G. (2) i odmowę przyznania im waloru wiarygodności w znacznej części, w sytuacji gdy osoby te w sposób konsekwentny opisują przebieg całego zdarzenia, a przy tym ich relacje są spójne i nie zawierają sprzeczności;</p> <p>3. art. 7 kpk, 410 kpk przez zaniechanie dokonania całościowej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym w zakresie kolejności zachowań podejmowanych przez poszczególnych uczestników zdarzenia, co uniemożliwia dokonanie prawidłowej oceny zachowania oskarżonych K. G. i M. G. w kontekście przypisanych im czynów;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stosownie do treści art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk Sąd Okręgowy ograniczy sporządzenie niniejszego uzasadnienia, poprzestając na ustosunkowaniu się do zarzutów obrońcy oskarżonego R. W. (1), który jako jedyny złożył wniosek o jego uzasadnienie.</p> <p>Zarzuty wywiedzione przez skarżącego co do zasady okazały się niezasadne. I pomimo, że kontrola instancyjna wykazała, iż na kanwie przedmiotowej zaszła potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego, to powzięta aktywność doprowadziła tylko Sąd Okręgowy do wzmocnienia</p>		

przekonania o słuszności zapadłego rozstrzygnięcia.

Bez wątpienia, tłem sytuacyjnym dla rozpatrywanych wydarzeń był dość długotrwały i wciąż żywy konflikt sąsiedzki, w który w mniejszym lub większym stopniu zaangażowani byli niespełna wszyscy uczestnicy niniejszego postępowania. To tak naprawdę konflikt ten w dniu 16 lutego 2019 roku eskalował do takich rozmiarów i na tyle podzielił oskarżonych, że stał się załączkiem dalszych zdarzeń opisanych w treści zarzutów. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, jakoby głównych zainteresowanych poróżniła wyłącznie kolizja interesów, wynikająca z obranej przez każdego z nich, poniekąd podwójnej, roli procesowej, lecz jego geneza sięgała zdecydowanie głębiej. Z kolei, tak wspomniany kontekst sytuacyjny przedmiotowej sprawy, jak i jej konfiguracja podmiotowa, zobligowały Sąd Rejonowy do podejścia z dużą dawką ostrożności do depozycji wszystkich przesłuchiwanycy osób, zauważając że były one niezwykle silnie zainteresowane określonym jej rozstrzygnięciem.

W ocenie Sądu Okręgowego, organ niższego rzędu jednak spełnił swą powinność i ocenił wszystkie przeprowadzone dowody w sposób obiektywny i rzetelny, odgórnie nie faworyzując żadnego z nich ani też bezzasadnie nie odejmując mu przymiotów wiarygodności, doniosłości i pełnowartościowości. Tego samego nie sposób jednak powiedzieć o obrońcy oskarżonego R. W. (1), który na łamach wywiedzionej apelacji przedstawił tak naprawdę własną, subiektywną ocenę dowodów, która sprowadzała się do wyeksponowania depozycji

jego klienta i wspierających go świadków w zamian za zupełne zdyskwalifikowanie wszystkich innych dowodów, które choćby w najmniejszym stopniu przemawiały za uznaniem winy tego podsądnego.

Oczywiście, zarzuty zredagowane w tak namacalnie intencjonalny sposób nie mogły przekonać Sądu Okręgowego, co do przyjęcia ich trafności i słuszności. Wprawdzie, ich autor nie poprzestał jedynie na hasłach natury ogólnej, lecz pozornie próbował także wykazać, że depozycje pozostałych oskarżonych i ich świadków były niespójne i wewnętrznie sprzeczne, jednak jego twierdzenia w tym zakresie uznać należało raczej za mało przekonujące, aniżeli doniosłe i obiektywnie istotnie.

Warto również zauważyć, że Sąd Rejonowy dostrzegając relacje panujące pomiędzy poszczególnymi uczestnikami przedmiotowego postępowania i ich dość emocjonalny stosunek do niego, przejawiający się chociażby w próbach podkoloryzowania pewnych jej okoliczności, tak naprawdę w całości bezwiednie nie zawierzył żadnemu z nich, przyjmując jako pewnik i wyznacznik rzeczywistego stanu faktycznego tylko te fragmenty z relacji każdego z nich, które znalazły odzwierciedlenie w pozostałej części wiarygodnych i obiektywnych dowodów. Jednocześnie, fakt iż któreś ze źródeł dowodowych w pewnej części zostało uznane za niewiarygodne nie mógł odgórnie przekreślać całości jego wartości dowodowej – w tym co do pozostałych płynących z niego treści, a tym bardziej przemawiać za przyjęciem, iż inne dowody, z

których wynikały wnioski przeciwne w stosunku do nich, zasługiwały na pełną aprobatę i to one winny niejako automatycznie i tylko z tej przyczyny, stanowić podstawę ustaleń faktycznych sprawy. Taki, chybiony schemat dedukcji zaprezentował jednak apelujący, który zauważając, że depozycje poszczególnych oskarżonych lub powiązanych z nimi świadków w pewnym zakresie zostały uznane za nieprawdziwe i nierzetelne, dążył do uwydatnienia i przyjęcia jako słuszne tych stojących do nich w opozycji treści pochodzących od nikogo innego jak od R. W. (1) i jego najbliższych. Koncepcja ta nie mogła przemówić do organu odwoławczego, bowiem nie do takich postulatów i wytycznych sprowadza się wymagana przez ustawodawcę ocena dowodów ujawnionych w toku postępowania karnego.

Co więcej - już na wstępie skarżący próbując podważyć wiarygodność M. G. podniósł, iż ten w toku procesu nie zdołał nawet wskazać źródła waśni z sąsiadem. Tymczasem, o ile w pewnej części wyjaśnienia wspomnianego podsądnego nie zasłużyły na przyznanie przymiotu wiarygodności, o tyle nie dotyczyło to akurat tej ich części, w której relacjonował on właśnie tło sytuacyjne tamtejszych zdarzeń. Wszak, wbrew odmiennym przekonaniom apelującego, M. G. przyznał wprost, iż jego i jego najbliższych dzielił z rodziną W. dość silny konflikt dotyczący właśnie sprawy rozgraniczenia sąsiadujących ze sobą ich nieruchomości. W tej sytuacji, przekonania skarżącego już na tzw. pierwszy rzut oka jawiły się jako dość irracjonalne. Z kolei, jeżeli chodzi o charakter ujawnionych na ciele

podważenia obrażeń, to w tej kwestii Sąd Rejonowy swoje ustalenia oparł przede wszystkim na opinii biegłego, która nie została zakwestionowana w toku niniejszego postępowania - również w treści apelacji. Jak słusznie zauważył bowiem sam skarżący oskarżony nie jest specjalistą z zakresu medycyny, stąd nie sposób było od niego oczekiwać zaprezentowania fachowej diagnozy dotyczącej stanu jego zdrowia. Jednocześnie, jak już wspomniano powyżej, fakt iż relacja oskarżonego, co do tych okoliczności została pozbawiona waloru wiarygodności nie mógł przekreślać prawdziwości wszystkich jego relacji i analogicznie przekonywać o uznaniu za szczere tych płynących od R. W. (1).

W sposób tożsamy ustosunkować należy się do depozycji pozostałych świadków w zakresie spostrzeżonych przez nich na miejscu zdarzenia obrażeń poniesionych przez oskarżonych. Już niezależnie od tego, że przebieg omawianego incydentu był dość dynamiczny, wobec czego mieli oni zupełne prawo do niewyłapania pewnych jego niuansów, to nie należało też ignorować, iż nie posiadali oni specjalistycznej wiedzy pozwalającej im sklasyfikować charakter dostrzeżonych dolegliwości. Dowód z ich zeznań nie miał zatem relewantnego znaczenia dla powzięcia ustaleń w tej kwestii, zaś raczej pomocnicze, stąd obszerne dywagacje obrony w tym przedmiocie nie wymagają szerszego komentarza ze strony Instancji Odwoławczej. Poza tym, fakt iż w pewnym momencie, któryś z uczestników inkryminowanego incydentu miał pewne widoczne dla laika obrażenia, zaś inny nie, nie mógł przeświadczać, iż z całą pewnością, ten pierwszy doznał

uszczerbku, o jakim mowa w przepisie z art. 157 § 1 kk, zaś drugi nie – i vice versa.

Podobnie ocenić należy zarzuty podniesione przez apelującego wobec depozycji K. G.. Sąd Rejonowy również obdarzył je przymiotem wiarygodności jedynie w części i to tej, w której znalazły odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Nie zawierzył im zatem w takim zakresie jak na łamach apelacji próbował wykazać to skarżący. Oczywiście, relacja świadka pozostawała niekiedy niespójna i nielogiczna, jednak fakt ten nie mógł okazać się wystarczający do uznania braku winy R. W. (1). Być może dowód z wyjaśnień K. G. (bądź wyjaśnień jego syna), rozpatrywany autonomicznie – w oderwaniu od pozostałej części materiału dowodowej, okazałby się niewystarczający do powzięcia takich a nie innych konkluzji, jednakże naczelne zasady procesu karnego nakazują Sądowi badanie wszystkich dowodów w całości oraz ich wzajemnym powiązaniu i korelacji. I tak też stało się na kanwie przedmiotowej sprawy.

Sąd Rejonowy dostrzegł jednocześnie, iż bezpośrednim załącznikiem wydarzeń przytoczonych w treści zarzutów było zachowanie K. G., polegające na usunięciu z granicy działek stron rozdzielających je słupków. Fakt ten jednak tak naprawdę nie miał znaczenia dla możliwości przyjęcia sprawstwa oskarżonego i w żadnym razie nie mógł usprawiedliwiać jego bezprawnych działań. Trudno w tej sytuacji mówić bowiem o działaniu w samoobronie czy też jakimkolwiek ustawowym kontratyple wyłączającym

karygodność i bezprawność działań sprawcy. Oczywiście taką konwencję zdarzeń dość konsekwentnie forsował oskarżony (jak i poniekąd również jego rodzice - nie mniej zaangażowani w stosunki sąsiedzkie z rodziną G.) upatrując w niej swą linię obrony, jednakże na próżno. Nawet gdyby bowiem przyjąć, iż rzeczywiście któryś z pozostałych oskarżonych naruszył jego szeroko pojęte dobra chronione prawem, czy nawet próbował sprowokować agresję, to R. W. (1) nie winien się poddać takim impulsom, lecz rozwiązać zaistniały problem poprzez zastosowanie odpowiednich środków i reakcji dopuszczalnych przez prawo.

Wniosek

Apelacja pełnomocnika/ obrońcy R. W. (1):

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. W. (2) od zarzucanego mu czynu;

Apelacja pełnomocnika/ obrońcy M. i K. G.:

o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I przez uniewinnienie M. G. od popełnienia zarzucanych mu czynów, zaś w pkt. II przez uniewinnienie K. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez skarżących i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd

Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 marca 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 842/19;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonych od ich zapłaty.

7. PODPIS

; 1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego/obrońca oskarżonego;	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 marca 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 89/19;	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli prywatnych / obrońca oskarżonych;
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 marca 2022 roku, wydany apelacja

	w sprawie o sygn. akt II K 89/19;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	<i>mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>